

ΚΡΙΣ ΚΟΛΟΜΠΟΥΣ & ΝΕΝΤ ΒΙΖΙΝΙ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ
ΤΩΝ
ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΚΡΙΣΤΟΦ – ΒΙΒΛΙΟ Ι

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HOUSE OF SECRETS

Από τις Εκδόσεις Balzer+Bray, Νέα Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το σπίτι των μυστικών (ΒΙΒΛΙΟ 1)**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Chris Columbus & Ned Vizzini

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρύσα Μπανιά

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Novel Aproach, LLC, 2013

© Εικονογράφησης: Greg Call, 2013

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2013

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2013, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-831-2

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΚΡΙΣ ΚΟΛΟΜΠΟΥΣ & NENT BIZINI

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΚΡΙΣΤΟΦ – ΒΙΒΛΙΟ Ι

Μετάφραση: Χρύσα Μπανιά

Στη Μόνικα, γιατί η αγάπη της για τα βιβλία και το
διάβασμα ήταν η έμπνευση για αυτή την περιπέτεια –
Κ.Κ.

Στον γιο μου Φέλιξ, που πιστεύω ότι μια μέρα θα
απολαύσει το βιβλίο – Ν.Β.

Ο Μπρένταν Γουόκερ ήταν σίγουρος ότι το σπίτι θα ήταν απαίσιο.

Την πρώτη υποψία τού έδωσε ο υπερβολικά χαρούμενος τόνος της μεσίτριας, της Νταϊάν Ντόμπσον, όταν μιλούσε στη μαμά του.

«Είναι πραγματικά το πιο καταπληκτικό σπίτι, κυρία Γουόκερ», τιτίβιζε η Νταϊάν στο τηλέφωνο. «Το τέλειο μέρος για μια εκλεπτυσμένη οικογένεια σαν τη δική σας. Και η τιμή του μόλις υπέστη μια σημαντική μείωση».

«Πού είναι το σπίτι;» ρώτησε ο Μπρένταν. Ήταν δώδεκα χρόνων, καθόταν δίπλα στη μεγαλύτερη αδελφή του, Κορντίλια, κι έπαιζε *Uncharted* στο λατρεμένο του PSP. Φορούσε το αγαπημένο του μπλε πουλόβερ με τους λεκέδες από το γρασίδι, σκισμένο τζιν και φθαρμένα μποτάκια.

«Συγγνώμη, ποιος είναι αυτός;» ρώτησε η Νταϊάν από το ταμπλό του αυτοκινήτου, όπου ένα iPhone έστεκε σε ένα στήριγμα.

«Ο γιος μας, ο Μπρένταν», απάντησε ο δόκτωρ Γουόκερ. «Σας έχουμε βάλει σε ανοιχτή ακρόαση».

«Μιλάω με όλη την οικογένεια Γουόκερ! Μεγάλη μου τιμή. Λοιπόν, Μπρένταν» –η Νταϊάν ακούστηκε σαν να περιμένε κάποιον έπαινο επειδή θυμόταν το όνομά του– «το σπίτι βρίσκεται στη Λεωφόρο Σι Κλιφ εκατόν είκοσι οκτώ, σε έναν επιβλητικό οικισμό σπιτιών που ανήκουν σε εξέχοντες κατοίκους του Σαν Φρανσίσκο».

«Δηλαδή, σε παίκτες των Φόρτι Νάινερς και των Τζάιαντς;» ρώτησε ο Μπρένταν.

«Δηλαδή, σε διευθυντικά στελέχη και τραπεζικούς», διόρθωσε η Νταϊάν.

«Καλύτερα να πεθάνω!»

«Μπρένταν!» τον κατσάδιασε η κυρία Γουόκερ.

«Μόλις δεις το σπίτι θα αλλάξεις γνώμη», δήλωσε η Νταϊάν. «Είναι ένα γοητευτικό, ρουστίκ κόσμημα από ξύλο και...»

«Ένα λεπτό!» τη διέκοψε η Κορντίλια. «Το ξαναλέτε αυτό;»

«Με ποιον έχω την τιμή να μιλάω τώρα;» ρώτησε η Νταϊάν.

Έχω την τιμή; Είναι σοβαρή; σκέφτηκε η Κορντίλια –μα ήταν αλήθεια ότι και η ίδια χρησιμοποιούσε αυτή τη φράση όταν ήθελε να μιλήσει επίσημα.

«Με την κόρη μας την Κορντίλια», απάντησε η κυρία Γουόκερ. «Τη μεγάλη».

«Τι όμορφο όνομα!»

Άσε τις βλακειές για το όμορφο όνομα, ήθελε να πει η Κορντίλια, αλλά ως μεγαλύτερη είχε καλύτερους τρόπους από τον Μπρένταν. Ήταν ένα ψηλόλιγνο κορίτσι

με λεπτά χαρακτηριστικά τα οποία έκρυβε πίσω από μια σκούρα ξανθιά φράντζα. «Νταϊάν, οι γονείς μου ψάχνουν σπίτι εδώ και έναν μήνα και σε αυτό το διάστημα έχω μάθει ότι οι μεσίτες μιλούν μια γλώσσα που εγώ ονομάζω “κωδικοποιημένη”».

«Είμαι βέβαιη ότι δεν καταλαβαίνω τι θέλεις να πεις».

«Συγγνώμη, τι σημαίνει “Είμαι βέβαιη ότι δεν καταλαβαίνω”;» ακούστηκε η φιλή φωνούλα της οκτάχρονης Έλεανor. Είχε πανέξυπνα μάτια, μια μικρή, λεπτή μύτη και μακριά, σγουρά μαλλιά στο ίδιο χρώμα με της αδελφής της, όπου καμιά φορά, αν η μέρα της ήταν περιπετειώδης, μπλέκονταν σίχλες και φύλλα. Συνήθως ήταν ήσυχη, εκτός από τις στιγμές που δεν έπρεπε να είναι ήσυχη, κάτι που ο Μπρένταν και η Κορντίλια λάτρευαν σε εκείνη. «Πώς είστε βέβαιη αν δεν καταλαβαίνετε;»

Η Κορντίλια κοίταξε την αδελφή της νεύοντας επιδοκίμαστικά και συνέχισε: «Θέλω να πω, Νταϊάν, ότι όταν ένας μεσίτης λέει “γοητευτικό” εννοεί “μικρό”. Όταν λέει “ρουστίκ” εννοεί “χτισμένο εκεί όπου ζουν μόνο αρκούδες”. “Από ξύλο” σημαίνει “γεμάτο τερμίτες”. Όσο για το “κόσμημα” ... δεν ξέρω. Φαντάζομαι ότι εννοεί “αχούρι”».

«Κορντίλια, μην είσαι καθυστερημένη», γρύλισε ο Μπρένταν, κολλημένος στην οθόνη του και ενοχλημένος που δεν είχε σκεφτεί ο ίδιος εκείνο το επιχείρημα.

Η Κορντίλια μόρφασε και συνέχισε.

«Νταϊάν, μήπως ετοιμάζεσαι να δείξεις στην οικογένειά μου ένα μικρό αχούρι γεμάτο τερμίτες σε μια περιοχή όπου ζουν μόνο αρκούδες;»

Η Νταϊάν αναστέναξε στην ανοιχτή ακρόαση. «Πόσων χρόνων είναι;»

«Δεκαπέντε», απάντησαν με μια φωνή ο δόκτωρ και η κυρία Γουόκερ.

«Ακούγεται τριάντα πέντε».

«Γιατί;» ρώτησε η Κορντίλια. «Επειδή κάνω σχετικές ερωτήσεις;»

Από το πίσω κάθισμα, ο Μπρένταν τέντωσε το χέρι και τερμάτισε τη συνομιλία.

«Μπρένταν!» φώναξε η κυρία Γουόκερ.

«Απλώς θέλω να γλιτώσω την οικογένειά μας από την ντροπή».

«Μα η δεσποινίς Ντόμπσον θα μας έλεγε για το σπίτι».

«Ξέρουμε ήδη πώς είναι το σπίτι. Σαν όλα τα σπίτια που μπορούμε να αγοράσουμε: κακό».

«Πρέπει να συμφωνήσω», είπε η Κορντίλια. «Και ξέρετε πόσο δυσκολεύομαι να συμφωνήσω με τον Μπρένταν».

«Τρελαίνεσαι να συμφωνείς μαζί μου», μουρμούρισε ο Μπρένταν, «γιατί τότε ξέρεις ότι έχεις δίκιο».

Η Κορντίλια γέλασε, κάτι που έκανε τον Μπρένταν να χαμογελάσει άθελά του. «Καλό, Μπρεν», είπε η Έλεανor, περνώντας γρήγορα το χέρι της μέσα από τα αχτένιστα μαλλιά του αδελφού της.

«Παιδιά, ας προσπαθήσουμε να είμαστε θετικοί για το σπίτι», έκανε ο δόκτωρ Γουόκερ. «Το Σι Κλιφ είναι πάντα το Σι Κλιφ. Μιλάμε για ανεμπόδιστη θέα στη γέφυρα Γκόλντεν Γκέιτ. Θέλω να το δω και να μάθω για τη “μειωμένη τιμή”. Σε ποιο νούμερο ήταν;»

«Στο εκατόν είκοσι οκτώ», απάντησε ο Μπρένταν χωρίς να σηκώσει το κεφάλι. Είχε μια τρομακτική ικανότητα να θυμάται διάφορα πράγματα, την οποία είχε αποκτήσει απομνημονεύοντας αθλητικούς αγώνες και τρόπους

για να κλέβει στα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Οι γονείς του αστειεύονταν ότι θα κατέληγε να γίνει δικηγόρος εξαιτίας αυτής της ικανότητάς του (κι επειδή ήταν τόσο καλός στις διαφωνίες), μα ο Μπρένταν δεν ήθελε να καταλήξει δικηγόρος. Ήθελε να καταλήξει στους Φόρτι Νάινερς ή στους Τζάιαντς.

«Βάλε το στο τηλέφωνό μου, εντάξει;» Ο δόκτωρ Γουόκερ άρχισε να κουνά το κινητό του μπροστά στον Μπρένταν ενώ οδηγούσε.

«Παίζω παιχνίδι, μπαμπά».

«Και λοιπόν;»

«Και λοιπόν, δεν μπορώ να σταματήσω έτσι απλά».

«Γιατί, δεν έχει κουμπί για να σταματάς;»

«Εσένα δε σου μίλησε κανείς, Κορντίλια», διαμαρτυρήθηκε ο Μπρένταν. «Δεν μπορείτε να με αφήσετε μόνο μου, σας παρακαλώ;»

«Στην πραγματικότητα είσαι ήδη μόνος σου», αποκρί-

θηκε η Κορντίλια. «Έχεις σχεδόν πάντα το κεφάλι χωμένο στα ηλίθια παιχνίδια σου, δεν έρχεσαι για φαγητό μαζί μας γιατί έχεις προπόνηση στο λακρός, αρνείσαι να έρθεις εκδρομές... είναι λες και δε θέλεις να είσαι μέρος αυτής της οικογένειας».

«Ιδιοφυΐα είσαι», αναφώνησε ο Μπρένταν. «Μάντεψες το μυστικό μου».

Η Έλεανor έσκυψε, άρπαξε το τηλέφωνο και έβαλε την διεύθυνση – αλλά την έβαλε ανάποδα. Η Κορντίλια έκανε να απαντήσει άσχημα στον Μπρένταν, μα θύμισε στον εαυτό της ότι περνούσε εκείνο το “αδέξιο” στάδιο που περνάνε τα αγόρια, στο οποίο υποτίθεται ότι πρέπει να λες τρομερά σαρκαστικά πράγματα γιατί έτσι φαίνεσαι ελεεινός.

Το πραγματικό πρόβλημα ήταν το σπίτι. Τώρα πια το υποπτευόταν ακόμα και η Έλεανor. Θα ήταν τόσο παλιό που σίγουρα κάποιος θα είχε πεθάνει εκεί μέσα. Θα κατέρρευε, θα είχε στραβά παντζούρια, ένα δάχτυλο σκόνη, ένα παμπάλαιο δέντρο έξω στην αυλή και ένα κάρo αδιάκριτους γείτονες που θα κοιτούσαν τους Γουόκερ και θα έλεγαν: «Να, ήρθαν επιτέλους οι ηλίθιοι που θα αγοράσουν αυτό το πράγμα».

Μα τι να έκαναν; Στα οκτώ, δώδεκα και δεκαπέντε χρόνια τους, η Έλεανor, ο Μπρένταν και η Κορντίλια ήταν βέβαιοι ότι ήταν στη χειρότερη δυνατή ηλικία, την πιο αδύναμη και άδικη.

Έτσι ο Μπρένταν συνέχισε να παίζει, η Κορντίλια να διαβάζει και η Έλεανor να πειράζει το GPS ώσπου έφτασαν στο 128 της Λεωφόρου Σι Κλιφ. Ύστερα κοίταξαν από το παράθυρο και έμειναν με το στόμα ανοιχτό. Δεν είχαν ξαναδεί κάτι τέτοιο.

Το Σι Κλιφ ήταν μια γειτονιά γεμάτη αρχοντόσπιτα πάνω σε λόφους, τα περισσότερα χτισμένα κατά μήκος του ηλιόλουστου δρόμου, με μικρά δέντρα κουρεμένα έτσι ώστε να σχηματίζουν τέλειες φυλλωτές σφαίρες. Όμως, το σπίτι που κοιτούσε η οικογένεια Γουόκερ ήταν αποτραβηγμένο, κουρνιασμένο στην άκρη του λόφου που έδινε στη γειτονιά το όνομά της. Μάλιστα, ήταν τόσο πίσω που ο Μπρένταν αναρωτιόταν αν το μισό στηριζόταν σε πασσάλους. Μια έκταση από σμαραγδένιο γρασίδι το αγκάλιαζε, και τρία πλατιά πεύκα κρατούσαν το γρασίδι στη σκιά. Το σπίτι είχε χρυσαφιά και καφετιά διακοσμητικά στοιχεία τα οποία τόνιζαν το βασιλικό γαλάζιο χρώμα που τυλιγόταν γύρω από τις πλευρές με τις γρίλιες. Ένα άψογα φροντισμένο μονοπάτι με χαλίκι φιδογύριζε ανάμεσα από τα δέντρα μέχρι την εξώπορτα.

«Έχω περάσει από δω χιλιάδες φορές με το ποδήλατο, αλλά δεν το έχω δει ποτέ αυτό το σπίτι», δήλωσε η Κορντίλια.

«Είναι γιατί δε σηκώνεις ποτέ το κεφάλι από τα ηλίθια βιβλία σου», απάντησε ο Μπρένταν.

«Και πώς νομίζεις ότι διαβάζω ενώ κάνω ποδηλάτο, πανέξυπνε;»

«Έχεις audiobook;»

«Παιδιά, μην τσακωθείτε μπροστά στη μεσίτρια», μουρμούρισε η κυρία Γουόκερ. Είχε καλέσει ξανά την Νταϊάν Ντόμπσον για να ζητήσει συγγνώμη για τον Μπρένταν, που είχε κλείσει το τηλέφωνο, και τώρα έβλεπαν μια γυναίκα που έμοιαζε με τη Χίλαρι Κλίντον να στέκεται μπροστά στο δρομάκι. «Αυτή πρέπει να είναι. Πάμε».

Τα μέλη της οικογένειας Γουόκερ βγήκαν από το Toyota τους πέφτοντας ο ένας πάνω στον άλλο. Η Νταϊάν τούς χαιρέτησε. Φορούσε ένα καλοραμμένο κοραλλί ταγέρ και τα μαλλιά της σχημάτιζαν ένα ξανθό κράνος στερεωμένο με λακ. Έκανε το σπίτι να μοιάζει ακόμα πιο εντυπωσιακό.

«Δόκτωρ Τζέικ Γουόκερ», συστήθηκε ο δόκτωρ Γουόκερ δίνοντάς της το χέρι. «Από δω η σύζυγός μου, Μπέλαμι». Η κυρία Γουόκερ κούνησε το κεφάλι σεμνά. Ο δόκτωρ Γουόκερ δεν μπήκε στον κόπο να συστήσει τα παιδιά του. Δεν είχε ξυριστεί εκείνο το πρωί, παρότι συνήθιζε να λέει ότι οι άνδρες που δεν ξυρίζονται κάθε μέρα δεν είναι πειθαρχημένοι. Μα δεν ήταν πια ο ίδιος άνδρας. Η Νταϊάν κοίταξε το μεταχειρισμένο οικογενειακό αυτοκίνητο.

«Μπορούμε να βάλουμε το άλογό μας εδώ;» ρώτησε η Έλεανor τραβώντας τον δόκτορα Γουόκερ από το πόδι.

«Δεν έχουμε άλογο, Έλεανor», απάντησε γελώντας εκείνος. «Περνάει μια φάση που μας ζητάει επίμονα άλογο», εξήγησε στην Νταϊάν.

«Μα είναι τέλειο, μπαμπά! Εσύ είπες ότι μπορώ να πάρω άλογο στα επόμενα γενέθλιά μου...»

«Αυτό θα γινόταν αν αγοράζαμε εξοχικό. Δεν αγοράζουμε εξοχικό και δε γίνεται να έχεις άλογο στην πόλη».

«Γιατί; Υπάρχουν ένα σωρό μέρη για ιππασία! Το Γκόλντεν Γκέιτ Παρκ, το Κρίσι Φιλντ... Νομίζεις ότι δε θυμάμαι τι μου υπόσχεσαι;»

Η κυρία Γουόκερ γονάτισε κι έβαλε τα χέρια στους ώμους της Έλεανορ. «Θα τα πούμε αργότερα αυτά, αγάπη μου».

«Μα ο μπαμπάς πάντα...»

«Ησύχασε. Δε φταίει ο μπαμπάς. Τα πράγματα άλλαξαν. Θέλεις να παίξουμε ένα παιχνίδι; Έλα, κλείσε τα μάτια και πες μου τι άλογο θέλεις στα πιο τρελά σου όνειρα. Έλα, θα το κάνουμε μαζί».

Η κυρία Γουόκερ έκλεισε τα μάτια. Η Έλεανορ τη μιμήθηκε. Αντί να κάνει το ίδιο, ο Μπρένταν μόρφασε, αλλά βαθιά μέσα του είχε μπει στον πειρασμό να παίξει κι εκείνος. Η Κορντίλια έκλεισε τα μάτια – από αλληλεγγύη στην αδελφή της και για να τσαντίσει τον Μπρένταν.

«Και... άνοιξέ τα!» είπε η κυρία Γουόκερ. «Τι άλογο είναι;»

«Είναι θηλυκό, χρωματιστό. Ανοιχτό καφέ με άσπρες βούλες. Τη λένε Μίστι».

«Τέλεια». Η κυρία Γουόκερ αγκάλιασε σφιχτά την κόρη της κι ύστερα σηκώθηκε και κοίταξε ξανά το σπίτι μαζί με την Νταϊάν Ντόμπσον, που περίμενε ώσπου να λύσει η οικογένεια τα πολύ προφανή θέματά της.

«Δεν είναι υπέροχο;» έκανε η μεσίτρια. «Μια εντελώς μοναδική κατασκευή».

«Με απασχολούν ορισμένα θέματα», αποκρίθηκε η κυ-

ρία Γουόκερ. Ο Μπρένταν είδε ότι είχε πάρει το ύφος των διαπραγματεύσεων, όταν χρησιμοποιούσε τη γοητεία και το παράστημά της για να βάλει τους άλλους να κάνουν διάφορα πράγματα. Έστεκε μπροστά στο σπίτι και έδειχνε δυνατή και όμορφη, πιο σίγουρη από ό,τι ήταν εδώ και μήνες. Ο Μπρένταν αναρωτήθηκε μήπως το πεπρωμένο τούς είχε φέρει σε εκείνο το σπίτι.

«Τι σας απασχολεί;» ρώτησε η Νταϊάν.

«Κατ' αρχάς», είπε η κυρία Γουόκερ, «το σπίτι είναι στην άκρη του γκρεμού. Φαίνεται πολύ ριψοκίνδυνο. Τι θα συμβεί σε περίπτωση σεισμού; Θα γλιστρήσουμε ίσια στον ωκεανό!»

«Το σπίτι βγήκε από τον σεισμό του 1989 χωρίς γρατζουνιά», απάντησε η Νταϊάν. «Η μηχανική του είναι αξεπέραστη. Ελάτε μέσα να ρίξετε μια ματιά».

Περίεργοι, οι Γουόκερ την ακολούθησαν στο δρομάκι προς το σπίτι περνώντας μπροστά από τα μεγάλα πεύκα. Ο Μπρένταν πρόσεξε κάτι αλλόκοτο στο γρασίδι. Χρειάστηκε ένα λεπτό να το συνειδητοποιήσει... δεν υπήρχε πινακίδα «ΠΩΛΕΙΤΑΙ». *Ποιο σπίτι πωλείται χωρίς πινακίδα;*

«Πρόκειται για ένα τριώροφο βικτοριανό σπίτι που έχει ανακηρυχθεί μνημείο», δήλωσε η Νταϊάν. «Είναι γνωστό στους ντόπιους ως Οικία Κριστόφ. Χτίστηκε το 1907, μετά τον Μεγάλο Σεισμό, από έναν κύριο που επέζησε από αυτόν».

Ο δόκτωρ Γουόκερ κούνησε το κεφάλι. Και η δική του οικογένεια είχε επιζήσει από τον Μεγάλο Σεισμό του Σαν Φρανσίσκο πριν από αρκετές γενιές. Είχαν μετακομίσει, αλλά ο δόκτωρ Γουόκερ είχε επιστρέψει εξαιτίας της δουλειάς. Μιας δουλειάς που δεν είχε πια.

«Διακόσια δεκαοκτώ!» αναφώνησε η Έλεανor, δείχνοντας τη διεύθυνση που κρεμόταν πάνω από την εξώπορτα.

«Εκατόν είκοσι οκτώ», τη διόρθωσε ευγενικά η Κορντίλια.

Η Έλεανor ξεφύσηξε και κοίταξε τα πόδια της. Η Νταϊάν συνέχιζε τον μονόλογό της στα μπροστινά σκαλιά, μα η Κορντίλια έμεινε πιο πίσω και γονάτισε πλάι στην αδελφή της. Εκείνη η στιγμή μπορεί να ήταν «διδασκτική», όπως έλεγε συχνά η κυρία Κάβαναχ, η καθηγήτρια Αγγλικών της Κορντίλια. Ένα από τα αποτελέσματα της δυσλεξίας της Έλεανor ήταν ότι διάβαζε ανάποδα, για αυτό η Κορντίλια πίστευε ότι έπρεπε να υπάρχει ένα απλό ψυχολογικό κόλπο που θα την έκανε να διαβάζει τέλεια. Απλώς δεν το είχαν βρει ακόμα. Ο Μπρένταν έμεινε ξοπίσω, θέλοντας να δει την Κορντίλια να αποτυγχάνει.

«Μπορείς να δοκιμάσεις να το διαβάσεις από την ανάποδη;» ενθάρρυνε τη μικρή.

«Δεν είναι τόσο απλό, Κορντίλια. Νομίζεις ότι τα ξέρεις όλα!»

«Πάντως έχω διαβάσει βιβλία για αυτό και προσπαθώ να βοηθήσω...»

«Και τότε πού ήσουν στο σχολείο την περασμένη εβδομάδα;»

«Τι πράγμα; Τι λες;»

«Τότε που η ηλίθια αντικαταστάτρια στο ηλίθιο μάθημα Αγγλικών μου ζήτησε να διαβάσω ένα απόσπασμα από *Το Μικρό Σπίτι στο Λιβάνι*. Και δεν μπορούσα».

Ενώ μιλούσε, η Έλεανor θυμήθηκε εκείνη τη μέρα. Η

κυρία Φιτζσίμονς έλειπε γιατί ήταν άρρωστη και η Έλεανορ φοβήθηκε να πει στην αντικαταστάτρια ότι δυσκολεύοταν στην ανάγνωση, γι' αυτό στάθηκε μπροστά σε όλη την τάξη, πήρε το βιβλίο στα χέρια της και περίμενε να γίνει κάτι μαγικό. Σκέφτηκε ότι ίσως με κάποιον τρόπο, για μία φορά, θα γινόταν κάτι μαγικό και θα μπορούσε να διαβάσει σωστά μια πρόταση. Μα οι λέξεις έμοιαζαν μπερδεμένες, όπως πάντα –*όχι από την ανάποδη, Κορντίλια, σκέφτηκε, μπερδεμένες*– και όταν προσπάθησε να διαβάσει τον τίτλο, οι πρώτες τέσσερις λέξεις βγήκαν σωστές, αλλά η τελευταία ακούστηκε σαν βρισιά. Όλα τα παιδιά γέλασαν και η Έλεανορ άφησε το βιβλίο να πέσει από τα χέρια της και βγήκε τρέχοντας από την τάξη. Η αντικαταστάτρια την έστειλε στον διευθυντή και όλοι την αποκαλούσαν ακόμα με εκείνη τη βρισιά.

Η Κορντίλια είπτε σιγανά: «Αχ, Έλεανορ... λυπάμαι πολύ. Μα δεν μπορώ να είμαι μαζί σου στην τάξη».

«Όχι, δεν μπορείς. Μην κάνεις, λοιπόν, σαν να μπορείς να με διορθώσεις!»

Η Κορντίλια μόρφασε. Ο Μπρένταν, που διασκέδαζε με την αποτυχία της, ήταν έτοιμος να τη φιλοδώρησει με ένα δηκτικό σχόλιο, μα πριν καταφέρει να...

«Τι είναι αυτό;» φώναξε η Έλεανορ.

Ο Μπρένταν και η Κορντίλια κοίταξαν και μόλις που πρόλαβαν να δουν μια φιγούρα να τρέχει από ένα πεύκο προς την πλευρά του σπιτιού. Μια σκιά πολύ γρήγορη για να είναι άνθρωπος. Κάποιο αυτοκίνητο κόρναρε στη Λεωφόρο Σι Κλιφ πίσω τους.

«Μάλλον θα ήταν η σκιά του αυτοκινήτου, Έλεανορ», είπε ο Μπρένταν. «Που πήδηξε από το δέντρο στο σπίτι».

«Όχι, δεν ήταν. Ήταν άνθρωπος. Και μάλιστα φαλακρός», επέμεινε η Έλεανορ.

«Είδες έναν φαλακρό άνθρωπο;»

«Ένα κορίτσι. Μια ηλικιωμένη. Μας κοιτούσε. Και τώρα είναι πίσω από το σπίτι».

Ο Μπρένταν και η Κορντίλια κοιτάχτηκαν. Ο καθένας περίμενε ότι ο άλλος θα έκανε μια γκριμάτσα σαν να έλεγε: «ανοησίες της Έλεανορ». Μα ήταν και οι δύο απόλυτα σοβαροί όπως και η αδελφή τους.

Κοίταξαν στο πλάι της Οικίας Κριστόφ. Είδαν να στέκει εκεί μια σκοτεινή φιγούρα. Και να τους παρακολουθεί.

Ο Μπρένταν πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να μείνει ήρεμος, δυνατός. Η φιγούρα ήταν ακίνητη. «Ποιος είναι;» φώναξε βγαίνοντας από το δρομάκι και τραβώντας την Έλεανor κοντά του. Η Κορντίλια τούς ακολούθησε κατά πόδας. «Είναι κανείς εκεί;»

Προσπαθούσε να ακουστεί σκληρός, μα η φωνή του ράγισε κι έμοιαζε πιο πολύ με το Άνοιξε Σουσάμι παρά με τον Σβαρτσενέγκερ. Ξερόβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό του και να το καλύψει, ενώ ο ίδιος και οι αδελφές του κατευθύνονταν προς το σπίτι πατώντας στις μύτες των ποδιών τους.

Η φιγούρα ήταν απλώς ένα παλιό άγαλμα. Ένας γοτθικός άγγελος με ύψος κοντά στα δύο μέτρα, σκαλισμένος σε γκρίζα πέτρα με πράσινες και μαύρες γραμμούλες. Τα φτερά ήταν διπλωμένα πίσω του και τα μπράτσα απλωμένα μπροστά, με το δεξί χέρι σπασμένο. Το πρόσωπο είχε φθαρεί, δεν είχε πιγούνι και χείλη κι ήταν διαβρωμένο από τις πολλές δεκαετίες στον αέρα και στην ομί-

χλη του Σαν Φρανσίσκο. Μπαλώματα από βρύα σκέπαζαν τα μάτια του.

«Είναι πανέμορφο!» αναφώνησε η Κορντίλια.

Ο Μπρένταν σκούπισε το μέτωπό του, έκπληκτος που το ένιωσε ιδρωμένο. Ήταν ηλίθιο, αλλά περίμενε να δει το άτομο που είχε περιγράψει η Έλεανor: μια φαλακρή γυναίκα, μια μάγισσα. Η φαντασία του είχε ξεφύγει και μάλιστα έβλεπε τη γυναίκα να τον δείχνει με το στραβό της δάχτυλο και να λέει ψιθυριστά: «Να οι βλαμμένοι που επιτέλους αγόρασαν το σπίτι!»

«Είδες, Έλεανor; Ένα άγαλμα είναι μόνο. Δεν είναι κανείς εδώ», είπε ο Μπρένταν κι έβαλε το χέρι στον ώμο της.

«Κάπου θα πήγε».

«Το φως ήταν. Σε ξεγέλασε».

«Όχι, δεν ήταν!»

«Μην το σκέφτεσαι άλλο. Φοβήθηκες».

«Εσύ φοβήθηκες περισσότερο», απάντησε η Έλεανor. Τράβηξε το χέρι του Μπρένταν κι έδειξε το ιδρωμένο σημάδι που είχε αφήσει στον ώμο της. Πριν ο Μπρένταν προλάβει να διαμαρτυρηθεί, άλλο ένα χέρι τον έπιασε από τον σβέρκο.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΚΡΙΣΤΟΦ

Ο Μπρένταν, η Έλεανor και η Κορντίλια Γουόκερ κάποτε τα είχαν όλα: δύο γονείς που τους λάτρευαν, ένα όμορφο σπίτι στο Σαν Φρανσίσκο και όλες τις κινητές ηλεκτρονικές συσκευές που ήθελαν. Τα πάντα άλλαξαν όταν ο δόκτωρ Γουόκερ έχασε τη δουλειά του εξαιτίας ενός περιεργου ατυχήματος. Η οικογένεια αναγκάστηκε να μετακομίσει σ' ένα παλιό βικτοριανό σπίτι όπου ζούσε παλιά ο συγγραφέας Ντένβερ Κριστόφ - ένα σπίτι εντυπωσιακό αλλά ανατριχιαστικό.

Και ξαφνικά, προτού προλάβουν να συνειδητοποιήσουν τα δόλια σχέδια της Ντάλια Κριστόφ, τα αδέρφια βρισκονται εξόριστα σ' ένα πρωτόγονο δάσος, με τους γονείς τους εξαφανισμένους. Και, δυστυχώς, δεν είναι μόνα τους. Διψασμένοι για αίμα πολεμιστές περιπολούν στην περιοχή, άγριοι πειρατές περιπλανώνται στις γύρω θάλασσες και μια εξουσιομανής βασίλισσα διοικεί τη χώρα. Για να επιβιώσουν, θα πρέπει να επιστρατεύσουν όλο το θάρρος τους. Το μυστικό της κληρονομιάς του Κριστόφ ίσως είναι το κλειδί για να σώσουν την οικογένειά τους αλλά και ολόκληρο τον κόσμο.

**Μια απίστευτη περιπέτεια που ξεπερνά ακόμη
και την πιο τρελή φαντασία.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-496-831-2

9 789604 968312

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 11417

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η